

Separáční úzkost – pomohou klece a kennely?

**OČIMA SE NEBĚHÁ
ANI NEŽIJE
KDYŽ ZTRÁCÍ
PSÍ SPORTOVEC ZRAK**

Číslo 9/2024
ROČNÍK 69
Cena: 75 Kč, 3,24 €
Pro předplatitele: 63 Kč

**CIBULE
MŮŽE
BÝT PRO PSA
TOXICKÁ**

**PIKARDSKÝ
OVČÁK**

**OTÁZKY
A NÁZORY NA
DNA
V CHOVU PSŮ**

**MŮJ
PSÍ PARTÁK
VIPET
BULMASTIF
ČESKÝ HORSKÝ PES
CHODSKÝ PES**

**JAK
MOHOU
ORTÉZY PSU
POMOCI?**

**DLOUHOSRSTÝ
NĚMECKÝ OVČÁK
NA PLACE**

Můj parťák do pohody i nepohody
je chodský pes a jmenuje se
Wurzi Bryvilsár. Na konci prosince
oslavil své čtvrté narozeniny a já jsem
neskutečně ráda, že ho mám...

CESTA K CHODSKÉMU PSU A ŽIVOT S NÍM

Nejde o mého prvního chodáčka. Jako většina lidí z mé generace, i já jsem začínala s německým ovčákem za Svazarmu. Šlo o fenku bez PP, protože vrh byl více početný než 8 štěňat. V květnu roku 1987, v necelých jedenácti letech, jsem prvně navštívila ZKO Kutná Hora, kde jsem členem dodnes. Fenka mě hodně naučila, a jelikož byla bez PP, mohly jsme složit zkoušku maximálně ZVV2. I tak jsme se přes různé překážky dopracovaly na výběrové soutěže mládeže a v roce 1991 jsme se kvalifikovaly na mistrovství republiky mládeže. Ale zpět k chodskému psu. Toto plemeno jsem si zvolila poté, co můj další, už papírový, německý ovčák ve dvou letech začal trpět epileptickými záchvaty. Tak jsem hledala plemeno, které by mi přirostlo k srdci. A tomu je do dnešního dne velmi blízký československý vlčák. Zatím stále nesplněný sen. Nicméně po úvahách, že bych se i nadále ráda věnovala sportovce, zvolila jsem chodského psa. A v říjnu roku 1999 si přivezla domů štěně, **Waraka Bryvilsár**. Společně jsme složili deset zkoušek z výkonu. Zkusili jsme i ZVV3, která nedopadla, paradoxně na stopách, a po úrazu jsme se již dalšímu výcviku nevěnovali. V dalších letech jsem se věnovala spíše rodině, na cvičák docházela jako instruktor a stále jsem se účastnila chodských akcí. Jakmile mě děti přestaly potřebovat, nastal čas pořídít si psa zase i pro sebe. A jelikož už mám to chodské srdce a mé ambice nejsou světové úrovně, opět jsem si zvolila chodáka. A opět jsem oslovila mou chovatelku, Janu Kudrnáčovou. Probíraly jsme různé varianty spojení, co požadují... No vždyť to znáte. Až jsem osudově a neplánovaně dovezla domů štěně dříve a po úplně jiné

feně, nežli jsem původně zamýšlela. Osud mi přisoudil zase W a místo Yrziho jsem měla doma Wurziho. Vybrat to správné štěně pro mě nebylo nikterak těžké. Zato chovatelka se zapotila. Zastávám totiž názor, že chovatel je se štěňaty nejvíce, nejvíce je poznává a zná. Jana věděla, co si přeji, a podle toho vybírala. Samozřejmě jsem na návštěvě za štěňaty byla, taky zkoumala a vybírala, ale konečný verdikt byl od chovatelky. Ještě je zajímavé, že až do posledního možného termínu bylo vybrané jiné štěně. Pan fialový. Ale Pan červený se nějak vyklubal, až jel k nám domů on. Takže s dvacetiletým odstupem jsem měla jak W, tak Warak i Wurzi měli červený obojek. No, to musel být osud.

Wurzik, jaro 2020

Wurzika jsem si pořizovala s tím, že se budeme především věnovat stopám. Tato disciplína je velice náročná a pes k ní musí dozrát, pokud se bavíme o vyšších typech zkoušek. Samozřejmě jsme měli v plánu věnovat se všem třem disciplínám ze sportovní kynologie, a to až tam, kam nám to naše možnosti dovolí. Zpočátku mě zarazila Wurziho přemýšlivá a velice klidná povaha. To má po tatínkovi. Až na štěněcí drobnosti v poznávání všeho možného nic neřešil. Avšak byl zdravý a dobře motivovatelný, chápal rychle. Chodák za odměnu.

Wurzi je covidové štěně. Přivezla jsem si ho v březnu roku 2020, právě když se začalo vše zavírat, včetně okresů, hranic obcí i cvičáků. Tudíž jsme nejvíce trénovali stopy v okolí obce, kde byla úžasná variabilita terénů, a poslušnost za barákem na hřišti, kdy jsem se natáčela na mobil a pak řešila chyby. A revíry? Ty jsme se učili na návsi, kde je spousta lip. K obránám jako takovým jsme se prvně dostali v jeho osmi měsících na výcvikovém táboře. A od té doby máme tréninky zaměřeny komplet na všestranný výcvik.

Stopy jsou věda a mají své neuvěřitelné kouzlo. Kdo jim propadne, není cesty zpět.

Jelikož jsem se z Kutné Hory stěhovala k Benešovu, v tamní ZKO dostal Wurzi svůj základ v obránách od Jožky Šestáka. Jsem ráda, že jsem s touto partou lidí měla možnost spolupracovat. Dnes bydlíme u Třebíče, kde trénujeme na Patrika Svobodu a při cestách do Kutné Hory na Martina Jílka. Několikrát jsme navštívili u Kroměříže areál Bedea ve vlastnictví manželů Glisníkových, kam dojíždí na tréninky i figurant Milan Římek, a pokaždé jsme si odvezli spoustu cenných rad, zkušeností a nových přátel.

S poslušností to mám o něco jednodušší, neboť s tou mi pomáhá dcera, Eliška Maierová. Aniž bych ji k tomu nějak účelově vedla, pejskařině se věnuje taktéž.

Nicméně naší láskou jsou stopy. Já i Wurzi si je umíme užít. A dnes, kdy děláme stopy mezi tisíci až dvěma tisíci kroky, ten společně strávený čas, to je pro mě úplný balzám a taková oáza klidu a souznění. To se musí zažít. Jako většina z nás, začínali jsme čtverečky. Má jich za sebou opravdu poctivých šedesát. V různém počasí, na mnoha různých terénech, byl postupně schopen vyčichávat i 25–40 minut. První dva týdny jsme čtvereček dělali dokonce ráno i večer. Dnes bych tolik čtverců nedělala. Množství bych zvolila podle povahy psa. Hodně jsem si o stopách vyhledávala. Však po těch letech se toho mnoho změnilo. Absolvovala jsem tábor s Martinem Pejšou, tréninky s Radkou Bořutovou, dále pak se Zbyňkem Novákem a Sašou Dobrovičovou a teď s Ivou Lžičarovou. U všech těchto seminářů, tréninků, musíte přemýšlet, jakoby číst mezi řádky a vybrat si to, co bude sedět vám a vašemu

psovi. A není to o tom, sledovat a poslouchat jen instruktora, ale spousta věcí se naučíte od ostatních účastníků. Jen si musíte poctivě odhodit i všechny ty stopy. Za mě je důležité jezdit a poznávat se s lidmi, trénovat společně, a ne být uzavřený v bublině a myslet si, že někam vyjedu, až bude vše stopro. To stejně nebude nikdy. Pes je živý tvor a vždy se může stát kdykoliv cokoliv. A nakonec zjistíte, že psovi je minimálně pět let, ale stále to ještě není ono, abychom něco zkusili. Samozřejmě, na druhou stranu je zase hloupost začít jezdit se psem od jednoho roku po závodech. Pes je chytrý a velice brzy prozře, kdy si co může dovolit. Vždy se musí hodně přemýšlet a jednat vyváženě, všechny tréninky kterékoliv disciplíny i jednotlivých cviků rozfázovávat. Nesjíždět to samé stále komplet dokola. Při tréninku na IGP1 zároveň trénuji i na IGP3, to samé i podle dalších zkušebních řádů. S Wurzim ještě nemáme ani ZVV1, a přesto trénujeme cviky, které jsou v ZVV3. A u stop to mám zrovna tak. Ještě nemám FH zkoušky, ale postupem času jsme je začali trénovat, ačkoliv by nám ke zkoušce stačilo chodit samá účka, do třiceti minut.

Já si už cestou ze stopy v hlavě řeším, v čem jsou mezery, na jaký terén půjdeme příště, na co se zaměříme, i to, na kterou stranu bude první lom. Wurzi první dva roky stopoval pět až šestkrát v týdnu. S náročností stop jsme, okolo třetího roku, ubrali na třikrát až čtyřikrát v týdnu. V teplých, suchých dnech jsme ráno před pátou již na terénu. Nádhera. Zkrátka stopy jsou věda a mají své neuvěřitelné kouzlo. Kdo jim propadne, není cesty zpět.

Nejen o zkouškách

Když jsem si Wurziho pořídila, vytvořila jsem si v hlavě takový plán, jakým postupem se budeme dostávat k vyšším a vyšším metám. Prozatím nám úplně vše vychází. Dokonce máme i dvě zkoušky nad plán, které nějak vyplynuly. První zkoušky se psem skládám vždy, až když mu je okolo dvou let. Wurzi je prosincový, tak jsme naši vstupní zkoušku BH-VT absolvovali v říjnu před jeho druhými narozeninami. A když už jsme se tak intenzivně zabývali stopováním, chtěla jsem vědět, jak na tom jsme. Tak ještě před koncem roku máme zvládnuto FPr1 a 2. Je skvělé, jak při každé zkoušce vyplavou nedostatky a vy víte, na čem dále zapracovat. Na jaře dalšího roku jsme složili

ZM, FPr3 a na podzim jsme se už dopracovali k IGP1 a IFH-V. Loňský rok pro nás pak byl rokem, kdy jsme zvládli složit šest zkoušek. Mezi jarní patřily ZPS1 a IGP2. V létě jsme si prověřili, jak na tom jsme s poslušností, a složili si IBGH3 a poté náš cíl směřoval k IGP3, který se měl vydařit buď na podzim, nebo na jaře. Mezitím jsme neplánovaně na jednom výcvikovém víkendu složili zkoušku SPR3, a jelikož jsem ve vedení klubu KPCHP za výcvikovou komisi, účastnili jsme se chodského speciálu v jakési RO (rally obedience). První den jsem si přečetla zkušební řád, druhý den jsme zkusili něco potrénovat a třetí den jsme vyrazili na závody. A ačkoliv z tohoto bedna nebyla, zkoušku se nám podařilo splnit. V říjnu si ještě odskočil zazávodit na mistrovství republiky chodských psů v canicrossu s mou jedenáctiletou neteří a musím říct, že mě velice mile překvapil. Byl to jeho první závod po jediném tréninku, ale on fakt makal. V listopadu jsem si pak řekla, že buď to vyjde, nebo ne, a na to IGP3 nás přihlásila. Hoooodně moc mě zahřálo, když nás pan rozhodčí nazval překvapením dne! A my? Tuto zkoušku splnili. Co se zkoušek a dalších plánů týče, teď nás čekají ta milovaná FH. Tak uvidíme, kam až se nám to podaří dočienchat. Nicméně s Wurzim se neženeme jen za zkouškami.

Bedeá Kroměříž, Milan
Římek, 2023

Krůček po krůčku se účastníme i závodů. Postupně jsme začali jen chodskými. Tam se nám daří a pokaždé jsme na bedně. Chodáci mají i svůj stopařský speciál ve třech kategoriích, každoročně v Budišově nad Budišovkou. Jsou mezi námi i tací nadšenci, co tam míří přes celou republiku. S Wurzim jsme skončili dvakrát na prvním místě, jedenkrát druzí a jednou byl Wurzi zvolen i absolutním vítězem. Dalším srdcovým závodem je „Kozinův pohár.“ V loňském roce proběhl jeho 21. ročník. Jde o závod ve sportovní kynologii. Jsou tam jak jednooddílové kategorie, tak tříoddílové. Wurzik prvně nastoupil v nižší kategorii a obsadil první místo. Při 20. ročníku tohoto závodu se už účastnil v nejvyšší kategorii, zadařilo se a vyhrál. Byl to neuvěřitelně vyrovnaný boj, parádně jsme si to užili a já na něho byla, a stále jsem, pyšná! Tuto kategorii obhájil i v loňském roce a putovní pohár jsme získali do vlastnictví. Nesmírně si toho vážím!!

Každý nepejskař, pokud chce být pejskařem, musí se vše učit a naučit se vnímat chování svého psa, ať jde o jorkšíra, rotvajlera, či ovčáka...

Pokud se tomu tak dá říkat, prozatímním naším vrcholem je loňská účast na CACITu plemen ve Věstarech. Pro mě nový a neskutečný zážitek. A jelikož jdeme krok za krokem, zvolila jsem kategorii IGP2. Že si to vyzkoušíme, ani jeden jsme nikdy žádný vrcholový závod neabsolvovali, uvidím, jak budou Wurzimu vadit lidi kolem hříště a zkrátka co vše to obnáší. Bohužel šlo o nejméně obsazenou kategorii. Nicméně, zkušenost ohromná a kategorii IGP2 jsme vyhráli. Takže, ačkoliv je naší prioritou stopování, rozhodně se prozatím nehodláme tříoddílové sportovky vzdát a náš trénink bude směřovat k zájmovým Věstarům a IGP3.

Wurzik je neskutečně úspěšný i na výstavách. V tomto ohledu je to můj první takto úspěšný pes. Proto bylo pro mě jeho první celkové vítězství na klubové výstavě a ještě ve třídě mladých naprosto nepochopitelné. Mně přišel jako normální puberták. Postupem času jsme spolu nabírali zkušenosti a přesně před rokem se mu podařilo dokončit všechny české šampionáty. Je český junior šampion, český šampion, grand šampion i šampion ČMKU. Třeba výhledově, až přijde čas, dáme i toho veterán šampiona. Moc mě těší, že Wurzi splnil i podmínky pro získání klubového šampiona. Tuto slávu si vychutnáme teď na jaře.

Ale jelikož výstavy nejsou jen o titulech, ale i soutěž, nesmírně si vážím dvou mega úspěchů! V září roku 2022 se v Chodské Lhotě konala 1. světová výstava chodských psů. Přihlášeno bylo 418 zástupců tohoto našeho úžasného národního plemene. Pro mě to byl neuvěřitelný den plný překvapení, emocí a přátelství.

Pokud jste nikdy nikoho neviděli, jak rozhodčímu skáče kolem krku, video stojí za to. Bylo to něco nepopsatelného. Wurzi Bryvilsár tuto výstavu vyhrál!! Stal se prvním psem, který

vyhrál první světovou výstavu plemene. O čtyři dny později i 20. ročník Kozinova poháru. Je to neskutečný pes. Ještě zmíním, že v rámci výstavy jsme se s Wurzim účastnili i doprovodného programu a s parťáčkou Zuzkou Pěčkovou a jejím Herem jsme měli ukázkou poslušnosti. Zúčastnili jsme se i soutěže chovatelských stanic, kde v silné konkurenci chovatelská stanice Bryvilsár chovatelky Jany Kudrnáčové zvítězila. Jsem jí za takového psa nesmírně vděčná.

Druhý těžko uvěřitelný zážitek jsme měli na začátku prosince, kdy se v Brně konala Jubilejní národní výstava psů „30“. Tam jsme se po vítězství v plemeni dostali do závěrečných soutěží.

Vítěz 1. světové výstavy chodských psů a 20. ročníku Kozinova poháru 2022

Poté jsme vyhráli i FCI1 skupinu a nakonec se Wurzi stal i vítězem prvního dne této výstavy. To pro nás znamenalo neuvěřitelný úspěch. Byla jsem člověk z lidu, který neví, co a jak běží, kam se kdy dostavit, v podstatě jak se chovat a tak vůbec. Navíc bylo naší povinností dorazit na výstavu i v neděli a utkat se o celkového vítěze Jubilejní výstavy. Tohoto dvoudenního klání se účastnilo 3 970 psů. Ohromující číslo. Vítězem druhého dne byl samojed. A právě tomu jsme ve finále podlehli. Ale i tak, není to senzační úspěch? Tady patří velké díky nejen přátelům od chodských psů, jsou naprosto úžasná parta, ale především si velké díky zaslouží Karel Peroutka, kterého jsem se na vše ptala a nakonec mě tedy celým tím výstavním procesem provázal. Kdy mám kde být, v kolik hodin dorazit druhý den, prostě mě vodil za ručičku.

Máme za sebou čtyři roky společného života

a musím říci, že je Wurzi naprosto bezproblémový pes. Vůbec neznám, že by byl kdy k někomu agresivní. K fenkám je velice vtíravý a neodbytný milovník. Jsem ráda, že jeho potomstvo je nejen v naší zemi, ale jeho geny najdeme i ve Skandinávii, Švýcarsku, USA, Estonsku, Holandsku, Polsku. Vážím si toho, že hodně předává svou klidnou a vyrovnanou povahu, kterou on sám zdědil po svém otci Cashovi.

Dokonce mě jedna paní rozhodčí potěšila slovy, že je bezelstný. Že zkrátka nic nezkouší a nevymýšlí. Něco jsem ho naučila, řeknu mu, že to má udělat, tak to zkrátka udělá. Ale teď už občas něco zkusí. Tak to musíme v tréninku zase vyvážit. V běžném životě však neznám žádné honění cyklistů, běžců,

aut, natož pak zvěře. To se jen zastavíme a pozorujeme. Já vlastně vůbec neznám, že by mě v našem soužití něčím trápil. I málokdy je třeba na něho zvýšit hlas. Zkrátka pohodář i do nepohody. A přesně takový by podle mne měl chodský pes být. Především parťák.

Všude se píše, že toto plemeno je vhodné pro začátečníky.

Ale co si pod tím představít? Každý nepejskař, pokud chce být pejskařem, musí se vše učit a naučit se vnímat chování svého psa, ať jde o jorkšíra, rotvajlera, či ovčáka. Chápu, že chodský pes je střední postavy. Jde o ovčáckého psa, který ke svému životu potřebuje psordova. Potřebuje jakkoliv trávit společný čas. Není to samostatná jednotka jako některá plemena. Nestačí mu, že bude jen na dvoře. Chce se svým majitelem sdílet nejlépe i obydlí, ale to samozřejmě ne vždy je možné. I Wurzi to musí chápat. Když jsem v práci, je v kotci. Na dovolené se umí válet v posteli, v bytě mě často sleduje na každém kroku, ale umí odpočívat i na pelišku. Nicméně jsem tím chtěla říci, že chodský pes s vámi bude sdílet jakoukoliv aktivitu, kterou si pro něho vymyslíte. Stačí túry po horách, doprovodný pes na vyjíždě s koňmi, canicross, máme choďáky, kteří se pravidelně účastní mistrovských mezinárodních soutěží v dogdancingu, v loňském roce se chodský pes z Norska účastnil MS v agility a druhý se nominoval na MS v dogfrisbee. Za poslední dva roky neskutečně vzrostl zájem o pasení. A v neposlední řadě máme z předloňska i mistryni republiky v noseworku. Takže ano, chodský pes je i pro začátečníky, ale vždy se mu musíte věnovat. A jak jsem vždy říkala lidem na kurzech, pokud se psovi budete intenzivně věnovat první půlrok až rok, máte na těch dalších deset let vystaráno!

Takže přeji všem hodně úspěchů a porozumění na té společné cestě se psím parťákem. Nezapomínejte ani na pokoru.

Jana Maierová a Wurzi Bryvilsár

NÁŠ TIP Pro hladký pohyb

Novinka pro výživu kloubů, doplněk stravy **Geladrink® Extra**, je extra silná. Obsahuje kolagenní peptidy, kurkumu, kyselinu hyaluronovou, bromelain a řadu dalších látek, které intenzivně vyživují klouby a přispívají tak k jejich hladkému pohybu. Vyživuje i šlachy, vazy či karpální tunely. Efekt pocítíte extra rychle. Pokud chcete udržet krok se svým psem, pečujte i o své klouby.

www.orling.cz